

Studiul 13: Pentru totdeauna

Sabat după-amiază, 20 iunie

De memorat:

„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.”

1 Ioan 3:2.

Ce îți rezervă viitorul? Ce îți stă în față? Poate părea copleșitor, incitant, înfricoșător și minunat deopotrivă. Află că Domnul Isus este credincios și cuvintele Lui sunt adevărate (Apocalipsa 3:14)! Vor mai fi vremuri tulburi (Matei 24:21,22), dar El a promis că nu te va lăsa și nu te va părăsi niciodată (Evrei 13:5). Va face exact ceea ce spune că va face – întotdeauna și pentru totdeauna (Evrei 10:23). Și „cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit” (Matei 24:13).

Indiferent câte zile ne-au mai rămas pe pământ, trebuie să avem ochii ațintiți asupra Domnului Isus, să privim mereu la El. Nu este întotdeauna ușor într-o lume care ne fură mereu atenția, dar fie ca și noi, asemenea lui David, să putem spune: „Eu îmi întorc necurmat ochii spre Domnul, căci El îmi va scoate picioarele din laț” (Psalmii 25:15).

Hai să învățăm în această săptămână despre răsplata cerului (Matei 5:12; Apocalipsa 22:12), despre cum va fi cerul și, în cele din urmă, despre cât de uimitor va fi să fim în sfârșit cu Acela care ne-a creat, ne-a iubit până la moarte, ne-a răscumpărat din păcat și revine curând! Tot ce avem de făcut este să rămânem tari în credință până atunci.

Viața în prezent

Când privim în jur, vedem lumea gemând și suspinând, iar semnele despre care Domnul Isus ne-a vorbit se desfășoară sub ochii noștri. Războaie și zvonuri de războaie, națiuni care se ridică unele împotriva altora, foamete, molime, cutremure și persecuție (Matei 24:6-11) au loc peste tot în jurul nostru și par să se intensifice pe măsură ce timpul trece. Da, trăim vremuri grave – vremuri în care avem nevoie de o relație statornică cu Dumnezeu.

Petru își îndemna cititorii: „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar și vegheați în vederea rugăciunii” (1 Petru 4:7). Dacă acest lucru era valabil atunci, cu atât mai mult este acum vremea să ne întărim, să ne consolidăm relația personală cu Dumnezeu. De altfel, indiferent cât mai ține acest pământ, viața noastră este oricum scurtă, oricât am trăi. „Ascultați, acum, voi care ziceți: «Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie și vom câștiga» și nu știți ce va aduce ziua de mâine! Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puținel și apoi pierе” (Iacov 4:13,14). Suntem conștienți că este adevărat acest avertisment. Tu, care citești aceste cuvinte acum, ai putea să nu mai fii în viață până la sfârșitul zilei. Aceasta face parte din realitatea tristă a vieții într-o lume căzută. În acest caz este esențial să ne asigurăm că avem o relație cu Dumnezeu și să trăim mereu conștienți de nevoia noastră de El și de harul Său mântuitor.

1. Psalmul 80 conține un apel minunat adresat lui Dumnezeu.

Citește capitolul și meditează în mod special la versetele 1-3, 14-17, 18-19, ca și cum ar fi rugăciunea ta personală! Indiferent cât de diferite sunt timpul, locul și contextul acestui psalm, cum te regăsești în el?

Psalmul 80

¹ Ia aminte, păstorul lui Israel, Tu care povățuiești pe Iosif ca pe o turmă! Arată-Te în strălucirea Ta, Tu care șezi pe heruvimi!

² Trezește-Ți puterea, înaintea lui Efraim, Benjamin și Manase, și vino

în ajutorul nostru!

³ Ridică-ne, Dumnezeu, fă să strălucească fața Ta, și vom fi scăpați!

⁴ Doamne Dumnezeu! oștirilor, până când Te vei mânia, cu toată rugăciunea poporului Tău?

⁵ Îi hrănești cu o pâine de lacrimi și-i adăpi cu lacrimi din plin.

⁶ Ne faci să fim mărul de ceartă al vecinilor noștri, și vrăjmașii noștri râd de noi între ei.

⁷ Ridică-ne, Dumnezeu! oștirilor! Fă să strălucească fața Ta, și vom fi scăpați!

⁸ Tu ai adus o vie din Egipt, ai izgonit neamuri și ai sădit-o.

⁹ Ai făcut loc înaintea ei, și ea a dat rădăcini și a umplut țara.

¹⁰ Munții erau acoperiți de umbra ei, și ramurile ei erau ca niște cedri ai lui Dumnezeu.

¹¹ Își întindea mlădițele până la mare, și lăstarii până la Râu.

¹² Pentru ce i-ai rupt gardul acum, de-o jefuiesc toți trecătorii?

¹³ O rămă mistrețul din pădure și o mănâncă fiarele câmpului.

¹⁴ Dumnezeu! oștirilor, întoarce-Te iarăși! Privește din cer și vezi! Cercetează via aceasta!

¹⁵ Ocrotește ce a sădit dreapta Ta și pe fiul pe care Ți l-ai ales!...

¹⁶ Ea este arsă de foc, este tăiată! De mustrarea feței Tale, ei pier!

¹⁷ Mâna Ta să fie peste omul dreptei Tale, peste fiul omului pe care Ți l-ai ales!

¹⁸ Și atunci nu ne vom mai depărta de Tine. Înviează-ne iarăși, și vom chema Numele Tău.

¹⁹ Doamne Dumnezeu! oștirilor, ridică-ne iarăși! Fă să strălucească fața Ta, și vom fi scăpați!

Cu toții avem nevoie de o revigorare în viața noastră. Ajungem ușor nepăsători sau chiar ajungem să uităm ce a făcut Dumnezeu și face pentru noi. Ce credincios, chiar și cel care trece prin greutăți, nu ar putea să se roage astfel: „Fă să strălucească Fața Ta și vom fi scăpați!” (Psalmii 80:19)? Când accepți ceea ce a făcut Domnul Isus pentru tine, când știi că păcatele tale au fost iertate și că ești acoperit de neprihănirea Sa desăvârșită, atribuită ție prin credință, știi că ești mântuit în El.

Ce înseamnă pentru tine că Dumnezeu face „să strălucească” fața Lui peste tine, mai ales în contextul în care știi că numai neprihănirea Lui te mântuiește?

În sfârșit, față în față

Am fost creați pentru a fi aproape de Dumnezeu (Geneza 2:7). Încă de la începutul omenirii, Dumnezeu a dat totul pentru a reface relația ruptă dintre noi și El (Ioan 3:16). A pus în inima noastră gândul veșniciei, dar omul nu poate cuprinde lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o de la început până la sfârșit (Eclesiastul 3:11). Suntem parte din marea luptă care se desfășoară în jurul nostru – și chiar și în noi –, totuși prea des nu ne oprim destul pentru a cugeta la prețul imens care a fost plătit pentru ca noi să fim readuși la relația pe care Dumnezeu o dorește cu noi. Prea des ne lăsăm prinși în luptele și încercările pământești, uitând că „cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale” (Filipeni 3:20,21).

Pe măsură ce lumea se apropie de sfârșit, știm că un mic nor va apărea într-o zi pe cerul de la răsărit. Când se apropie mai mult, vom vedea că pe acel nor se află „cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită” (Apocalipsa 14:14). Domnul Isus va fi însoțit de mii și mii de îngeri (Matei 25:31) și orice ochi Îl va vedea (Apocalipsa 1:7). Când va coborî, Îi vom auzi strigătul, sunetul trâmbiței lui Dumnezeu, și mormintele celor adormiți în Hristos se vor deschide, iar ei vor învia primii (1 Tesaloniceni 4:16). Ei vor recunoaște glasul Celui care îi cheamă (Ioan 5:28).

2. Citește 1 Tesaloniceni 4:17 și află ce se va întâmpla apoi! În cele din urmă, ceea ce scrie Pavel în Filipeni 2:10,11 se va împlini în întreg universul.

1 Tesaloniceni 4:17

¹⁷ Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

Filipeni 2:10,11

¹⁰ pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ,
¹¹ și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.

Ce gând incredibil și minunat! Într-o zi Îl vom vedea pe Domnul Isus – Îl vom vedea cu adevărat. Îi vom auzi glasul și vom da mărturie că El este Domnul. Pe Cel despre care am citit, căruia ne-am rugat, despre care am vorbit cu alții, pe Acela de care ne-a fost dor Îl vom vedea cu adevărat față în față. Putem fi siguri și încrezători că așa va fi, pentru că Dumnezeu este credincios, iar promisiunile Lui sunt adevărate (Apocalipsa 22:6).

În acel moment, când trâmbița va răsună și orice ochi omenesc Îl va vedea pe Domnul Isus, vom ști că a meritat să așteptăm. Fiecare rugăciune stăruitoare, fiecare clipă petrecută cu El în defavoarea altei activități, fiecare mărturisire despre El rostită cu îndrăzneală, fiecare încercare – toate vor culmina cu vederea feței Lui (Apocalipsa 22:4).

Mireasa

În timp ce era exilat pe insula Patmos, ucenicul Ioan a primit o viziune despre cum va fi atunci când vom fi reuniți cu Dumnezeu pentru veșnicie.

3. Ce analogie se face în Apocalipsa 21:9-11 și de ce crezi că a fost folosită?

Apocalipsa 21:9-11

⁹ Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele șapte potire pline cu cele din urmă șapte urgii, a venit și a vorbit cu mine, și mi-a zis:

„Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!”

¹⁰ Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu,

¹¹ având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de jasp, străvezie ca cristalul.

Mireasa este frumoasă, iar în ziua nunții ei toată lumea vrea să o vadă. Ziua nunții este un moment de cotitură, începutul unei vieți noi pentru mireasă și mire, și tot așa va fi și în cazul relației noastre cu Dumnezeu la revenirea Sa.

Domnul Isus ne pregătește un loc (Ioan 14:1-3), un loc atât de frumos încât este imposibil de descris. De fapt, „limbajul omenesc nu este în stare să descrie răsplata celor neprihăniți. Aceasta va fi cunoscută numai de aceia care o vor vedea. Nicio minte mărginită nu poate cuprinde slava Paradisului lui Dumnezeu” (Ellen G. White, Tragedia veacurilor, p. 675).

Deși nu putem înțelege pe deplin cum vor fi noul cer și noul pământ, Dumnezeu îi arată lui Ioan în viziune acest loc, ca abia să așteptăm „nunta” care va avea loc curând. Suntem invitați să ne gândim „la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3:2).

Dumnezeu pregătește cu grijă acest eveniment și nu vrea ca această „nuntă” să ne ia prin surprindere (vezi Matei 22:1-14; 25:1-13).

Universul întreg va compune adunarea care va asista la acest eveniment, iar noi vom fi unii dintre protagoniști. Ne vom uni cu „mireasa”, cetatea în care Domnul Isus ne va duce la a doua Sa venire. Interesant este că poporul lui Dumnezeu (sfinții) sunt considerați și ei mireasa (vezi Apocalipsa 19:7, EDCR), poate pentru că sunt în „cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei” (Apocalipsa 21:2).

Această descriere frumoasă a cetății sfinte arată conexiunea profundă dintre poporul lui Dumnezeu și cetate, ambele fiind numite „mireasa”. Biblia descrie în detaliu „Sfânta cetate, Noul Ierusalim, care este capitala și reprezentanta Împărăției, [și] este numită «mireasa, soția Mielului»” (Ellen G. White, Tragedia veacurilor, p. 426).

De ce ne este atât de greu să ne imaginăm lucrurile descrise în Apocalipsa 21:9-27? Cum putem începe măcar să cuprindem cu mintea ce ni se promite aici?

Apocalipsa 21:9-27

⁹ Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele șapte potire pline cu cele din urmă șapte urgii, a venit și a vorbit cu mine, și mi-a zis: „Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!”

¹⁰ Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu,

¹¹ având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de jasp, străvezie ca cristalul.

¹² Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți, și, la porți, doisprezece îngeri. Și pe ele erau scrise niște nume: numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel.

¹³ Spre răsărit erau trei porți; spre miazănoapte, trei porți; spre miazăzi, trei porți, și spre apus, trei porți.

¹⁴ Zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.

¹⁵ Îngerul care vorbea cu mine avea ca măsurătoare o trestie de aur, ca să măsoare cetatea, porțile și zidul ei.

- ¹⁶ Cetatea era în patru colțuri, și lungimea ei era cât lărgimea. A măsurat cetatea cu trestia, și a găsit aproape douăsprezece mii de prăjini. Lungimea, lărgimea și înălțimea erau deopotrivă.
- ¹⁷ I-a măsurat și zidul, și a găsit o sută patruzeci și patru de coți, după măsura oamenilor, căci cu măsura aceasta măsura îngerul.
- ¹⁸ Zidul era zidit de jasp, și cetatea era de aur curat, ca sticla curată.
- ¹⁹ Temeliile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul: cea dintâi temelie era de jasp; a doua, de safir; a treia, de calcedonie; a patra, de smarald;
- ²⁰ a cincea, de sardonix; a șasea, de sardiu; a șaptea, de crisolit; a opta, de beril; a noua, de topaz; a zecea, de crisopraz; a unsprezecea, de iacint; a douăsprezecea, de ametist.
- ²¹ Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Ulița cetății era de aur curat, ca sticla străvezie.
- ²² În cetate n-am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeu cel Atotputernic ca și Mielul sunt Templul ei.
- ²³ Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul.
- ²⁴ Neamurile vor umbla în lumina ei, și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea.
- ²⁵ Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte.
- ²⁶ În ea vor aduce slava și cinstea neamurilor.
- ²⁷ Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului.

Pe urmele Mielului

Ți s-a pus vreodată întrebarea ce anume abia aștepti să faci în veșnicie? Dacă întrebi un copil, acesta ar putea răspunde: „Să călăresc un tigrul”, „Să mă dau pe tobogan pe gâtul unei girafe” sau „Să zbor pe alte planete”. Dacă ai întreba un adolescent, ar putea spune: „Să nu mai trebuiască să fac teme” sau „Să explorez cerul împreună cu prietenii mei fără să mă rănesc.” Iar dacă ai întreba un grup de adulți, ar putea răspunde: „Să fiu într-un loc unde nu mai există durere sau moarte” ori „Să mă reîntâlnesc cu cei dragi”. Toate aceste răspunsuri sunt bune și adevărate și sunt foarte multe lucruri dezirabile de făcut în noul cer și pe noul pământ. Veșnicia arde în inima noastră și intrinsec știm că trebuie să existe mai mult decât „aici și acum”.

4. Ce alte bucurii așteptăm cu nerăbdare în veșnicie? Citește Isaia 25:8; Apocalipsa 7:17 și 21:4!

Isaia 25:8

⁸ nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit.

Apocalipsa 7:17

¹⁷ Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.”

Apocalipsa 21:4

⁴ El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.”

Cu siguranță cea mai mare binecuvântare a cerului va fi aceea de a-L vedea în sfârșit pe Domnul Isus și de a-I mulțumi personal pentru ceea ce a făcut pentru noi pe acest pământ căzut. Vom dori să-I oferim adorarea și închinarea noastră pentru că, prin propria Lui suferință pe cruce, ne-a salvat de la moartea veșnică. „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apocalipsa 5:12).

Ioan Botezătorul L-a prezentat pe Isus drept „Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1:36). Doi dintre ucenicii lui Ioan au auzit această declarație și L-au urmat pe Isus (Ioan 1:37), iar Apocalipsa 14:4 spune că ar trebui să facem și noi la fel. „Ei [...] urmează pe Miel oriunde merge El” (Apocalipsa 14:4). Totuși, ca să-L urmăm în cer, trebuie mai întâi să-L urmăm aici, pe pământ.

Isus, Mielul, este și Păstorul nostru și ne îndrumă pașii așa cum nimeni altcineva nu poate. Aceasta este o mare încurajare pentru noi atunci când trecem prin vremuri grele, dar Domnul Isus nu va înceta niciodată să ne îndrume, nici măcar în cer. Apocalipsa 7:17 spune: „Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții.” Ca popor al Lui, ca oi ale Lui, Îl vom urma pe Domnul Isus în cer, dorind să fim mereu în prezența Lui. O caracteristică definitorie a poporului lui Dumnezeu este că „Numele Lui va fi pe frunțile lor” (Apocalipsa 22:4). Adică vom fi mereu cu gândul la El.

Cântă imnul „Printre nori de osanale” (Imnuri creștine, nr. 500) și transformă-l în rugăciunea ta de astăzi!

„Vino!”

5. Citește Matei 11:28-30; Isaia 55:1-3; Ioan 6:44 și observă invitația care îți este adresată de a veni la El!

Matei 11:28-30

²⁸ Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

²⁹ Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

³⁰ Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.”

Isaia 55:1-3

¹ Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte fără bani și fără plată!

² De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați câștigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultați-Mă, dar, și veți mânca ce este bun, și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase.

³ Luați aminte și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi: căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările Mele față de David.

Ioan 6:44

⁴⁴ Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.

Duhul Sfânt vrea să te atragă la Domnul Isus astăzi. Isus Însuși te invită să vii la El, să rămâi în El astăzi și în fiecare zi, până la venirea Sa. Când răspunzi și vii la El, când inima ta este deschisă și mintea ta este predată, vei simți pace, vei ști că, oricât ai fi de descurajat, El îți va alunga descurajarea, iar dacă vei muri, El te va învia. Isus a spus: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37).

Ar trebui să simțim presiunea de a lucra împreună cu Duhul Sfânt pentru a-i chema și pe alții să intre într-o relație mântuitoare cu Domnul Isus. „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată” (Apocalipsa 22:17).

Invitația este liberă, oferită ca dar al harului. Când Îl primim pe Isus în viața noastră și Îl iubim cu toată inima, mintea, sufletul și puterea noastră (Deuteronomul 6:5), viața noastră de aici și din viitor va fi schimbată pentru totdeauna.

Chiar în timp ce Domnul ne invită să venim la El, ultimele cuvinte din Biblie promet: „«Da, Eu vin curând.» Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22:20, subl.ad.).

Cât de curând? Din perspectiva noastră, imediat ce închidem ochii în moarte, următorul lucru pe care îl vom ști va fi revenirea lui Hristos. Pe cât de repede trece viața noastră, pe atât de repede vine și Isus după noi. Poate că primul nostru gând la înviere va fi: „Doamne, până la urmă ai venit curând!”

Într-adevăr, acum vedem doar în parte, ca într-o oglindă. Dar atunci Îl vom vedea față în față. Nu te descuraja așteptând! Păstrează mereu vie această dorință, prin credință și prin încrederea în dragostea și bunătatea lui Dumnezeu! Doamne Isuse, vino, Te rugăm!

Roagă-te chiar acum pentru credința de a răbda, pentru credința care să te ajute să te predai pe deplin Celui care a murit pentru tine și care Se întoarce curând și pentru tine!

Un gând de încheiere

„Dacă nu primim religia lui Hristos [...], nu vom avea dreptul să intrăm în cetatea lui Dumnezeu. Dacă am trăit doar cu hrană pământească, dacă ne-am educat gusturile să iubească lucrurile lumești, nu vom fi potriviți pentru curțile cerești; nu am putea aprecia atmosfera curată și cerească ce domnește acolo. Vocile îngerilor și muzica harpelor lor nu ne-ar satisface. [...] Atunci națiunile nu vor mai recunoaște altă lege decât legea cerului. Toate ființele vor fi o familie fericită, unită, îmbrăcată în hainele laudei și ale mulțumirii. [...] Peste acea scenă stelele dimineții vor cânta împreună, iar fiii lui Dumnezeu vor striga de bucurie, în timp ce Dumnezeu Tatăl și Hristos vor proclama împreună: «Nu va mai fi păcat, nu va mai fi moarte.» Trebuie să ne obișnuim să vorbim despre cer, frumosul cer. Să vorbim despre acea viață care va continua atâta timp cât va trăi Dumnezeu și atunci vom uita micile noastre încercări și greutăți. Să lăsăm mintea să fie atrasă de Dumnezeu!” (Ellen G. White, *The Faith I Live By*, p. 363).

Rezumat: Cu privirea fixată asupra scopului final, să avem credința că „Acela care a început în [n]oi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1:6)! Dumnezeu a inițiat relația pe care o are cu tine și tot El o va desăvârși. Să creștem în dragoste și în credință pe măsură ce așteptăm acea zi, bazându-ne întotdeauna doar pe neprihănirea lui Hristos, care ne este atribuită prin credință!

Zilnic: *Neemia 11 – Estera 4; Ellen G. White, Dietă și hrană, cap. 20 (integral)*

1. Ce a dat tot Israelul pe vremea lui Zorobabel și a lui Neemia?
2. Ce poruncise împăratul Ahașveroș tuturor oamenilor din casa lui?
3. Cum descrie Haman poporul evreu în fața împăratului?
4. De cât timp nu mai fusese chemată Estera la împărat?
5. **Cum acționează la început condimentele? Dar în cele din urmă?**